

РЕШЕНИЕ

№ 2204

гр. София, 03.04.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XVIII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 22.03.2024 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Милена Славейкова

**ЧЛЕНОВЕ: Антони Йорданов
Мария Бойкинова**

при участието на секретаря Валентина Караколева и при участието на прокурора Цветослав Вергов, като разгледа дело номер **128** по описа за **2024** година докладвано от съдия Мария Бойкинова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) вр. чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на А. П. К. от [населено място] срещу решение на Софийски районен съд № 4662 от 18.10.2023 г., постановено по НАХД № 6714 по описа на съда за 2023 г., с което е потвърден електронен фиш за налагане на глоба за нарушение, установено с автоматично техническо средство Серия К № 5186718 на СДВР, с който му е наложено наказание в размер на 400 лева за извършено нарушение по чл. 21, ал. 1 ЗДвП.

В касационната жалба се твърди, че решението на първоинстанционния съд е неправилно и необосновано. Излагат се твърдения, че в хода на административнонаказателното производство е допуснато съществено процесуално нарушение, тъй като не спазен срока по чл. 34, ал. 3 ЗАНН. Според касатора видно от снимковия материал нарушението е извършено на 09.10.2020 г., поради което шестмесечният срок за съставяне на ЕФ е изтекъл на 09.10.2021 г. Твърди се, че вместо да се прекрати образуваното административнонаказателно производство на 08.11.2023 г. му е връчен ЕФ. Иска се от съда да отмени решението на районния съд и вместо него да бъде постановено друго, с което да се отмени електронния фиш.

В съдебно заседание жалбоподателят – А. П. К., редовно призован, не се явява и не се

представлява.

Ответникът – Столична дирекция на вътрешните работи, редовно призван, се представлява от юрк. С., който моли касационната жалба да бъде отхвърлена като недоказана и неоснователна. Претендира разноси.

Представителят на Софийска градска прокуратура дава заключение за правилност на обжалваното решение.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД – С. град, Х. касационен състав, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е подадена в срока по чл. 211, ал. 1 АПК, във вр. чл. 63в ЗАНН, срещу съдебен акт, подлежащ на касационен контрол и от надлежна страна, с правен интерес от обжалването, поради което е процесуално допустима.

Разгледана по същество касационната жалба е неоснователна.

Съобразно чл. 218 АПК касационната инстанция дължи произнасяне само относно наведените в жалбата касационни оплаквания, като следи служебно за валидността, допустимостта и съответствието на решението с материалния закон.

Касационната инстанция намира, че обжалваното решение е валидно, допустимо и правилно, постановено при правилно приложение на материалния закон.

За да постанови обжалваното решение районният съд е приел от фактическа страна, че на 27.07.2021 г. в 11:50 ч. в [населено място], [улица] с посока на движение от [населено място] към [населено място] с техническото средство за видеоконтрол на нарушенията с № TFR1-M 509 е заснет лек автомобил Субару Форестер с рег. [рег.номер на МПС], собственост на А. П. К., като е отчетено превишение от 36 км/ч. на разрешената скорост за движение в процесния пътен участък от 50 км/ч.

На 22.08.2021 г. от СДВР е издаден електронен фиш Серия К № 5186718, с който на основание чл. 189, ал. 4 вр. чл. 182, ал. 1, т. 4 от ЗДвП на А. П. К. е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 400 лева за нарушение на чл. 21, ал. 1 от ЗДвП.

Въз основа на установеното от фактическа страна, както и от събраните и оценени доказателства по делото, съдът от правна страна е приел, че А. П. К. е осъществил от обективна и субективна страна състава на нарушението по чл. 21, ал. 1 от ЗДвП, изразяващо се в нарушение на правилата за максимално допустимата скорост на движение при управление на МПС. Обосновал е извод, че оспореният електронен фиш притежава задължителните реквизити по чл. 189, ал. 4 ЗДвП.

Обжалваното решение е постановено след извършване на цялостна проверка за законосъобразност на издадения електронен фиш. Фактическата обстановка по делото е правилно установена при спазване принципите на чл. 13 и чл. 14 от НПК, във вр. с чл. 84 от ЗАНН.

Законосъобразен е изводът на решаващия съд, че обжалваният ЕФ е издаден при наличие на условията, визирани в чл. 189, ал. 4 ЗДвП и съдържа изискуемите в същата разпоредба реквизити. Касае се за специална разпоредба, поради което не намират приложение общите правила на чл. 57, ал. 1 ЗАНН. По силата на параграф 6, т. 63 от ДР на ЗДвП "Електронен фиш" е електронно изявление, записано върху хартиен, магнитен или друг носител, създадено чрез административно-информационна система въз основа на постъпили и обработени данни за нарушения от автоматизирани технически средства или системи.

Оплакването на касатора за допуснато съществено процесуално нарушение в

административнонаказателното производство, поради неспазване на срока по чл. 34, ал. 3 ЗАНН е направено и пред районния съд. Районният съд в тази връзка е изложил подробни мотиви, които настоящият съдебен състав напълно споделя и препраща към тях на основание чл. 221, ал. 2, изр. 2 от АПК. В случая административнонаказателното производство е започнало със съставянето на ЕФ, което става автоматично при констатиране на нарушението, предвид характера на нарушението и начина на неговото установяване. След издаването на ЕФ, същият подлежи единствено на връчване на нарушителя, тъй като се явява специален по отношение на общата уредба в ЗАНН, поради което сроковете по чл. 34, ал. 1 и ал. 3 ЗАНН не намират приложение.

Разпоредбата на чл. 21, ал. 1 ЗДвП въвежда максималните скорости, с които може да се движи МПС от съответната категория в населено място, като на водачите е забранено да използват по-висока скорост на движение. За МПС категория „В“ тази скорост е 50 км/ч. за населено място, като нарушението на тази забрана се санкционира на основание чл. 182, ал. 1 от ЗДвП в зависимост от това, с колко е превишена максимално разрешената скорост. В конкретния случай безспорно е установено, че касаторът е управлявал МПС категория „В“ в рамките на населено място със скорост 86 км/ч., което попада в хипотезата на т. 4 - за превишаване от 31 до 40 км/ч. – нарушението се наказва с глоба 400 лв. Безспорно по делото е установено, че нарушението е заснето с одобрено автоматизирано техническо средство, което е работело в стационарен режим на заснемане на приближаващите автомобили, като е отчетено превишение на максимално допустимата скорост в населено място с 36 км/ч. Предвид горните съображения настоящият съдебен състав намира, че размерът на глобата е правилно определен от административнонаказващия орган.

Обосновано районният съд е приел, че доказателствената съвкупност по делото навежда на категоричен и несъмнен извод за доказаност на нарушението по чл. 21, ал. 1 ЗДвП.

Правилен е извода на районния, че в случая не е приложима хипотезата на чл. 28 ЗАНН за маловажност на деянието.

Предвид изложеното, решаващият касационен състав приема, че не са налице твърдените касационни основания, а обжалваното съдебно решение като валидно, допустимо и правилно и следва да бъде оставено в сила.

При този изход на спора и на основание чл. 63д, ал. 4-5 ЗАНН, чл. 37 от Закона за правната помощ и чл. 27е от Наредбата за заплащането на правната помощ на ответника следва да се присъдят сторените разноски за юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 лева.

Водим от горното и на основание чл. 221, ал. 2 Административен съд – София град , Х. Касационен състав,

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА решение № 4662 от 18.10.2023 г., постановено по НАХД № 6714/2023 г., по описа на Софийски Районен съд, НО, 94-ти състав.

ОСЪЖДА А. П. К., ЕГН [ЕГН], да заплати на Столична дирекция на вътрешните работи сумата в размер на 100 (сто) лева, представляваща разноски по делото.

РЕШЕНИЕТО е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.....

2.....